Axis Yayınları

AHU MÜŞERREF

Otuz yıldır farklı mahlaslarla çeşitli mecralarda yazan bir kalem. "Kağıt Ada" onun 48 yaşında yayımlanan ilk kısa romanı. Kadıköy Anadolu Lisesi'nde başlayan eğitim yolculuğu, mühendislikten ekonomiye; ardından sosyolojiden kültürel incelemelere uzanarak farklı alanlara değdi. Yazmaya hep devam etti; bu ismi ilk kez bu kitapta açık etti.

KAĞIT ADA

Ahu Müşerref

Axis Yayınları

KAĞIT ADA
Ahu Müşerref

Türkçe yayım hakları © Axis Yayınları, 2026
Bu eserin tüm hakları saklıdır. Kaynak göstermek şartıyla tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayımcının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

Genel Yayın Yönetmeni: Özgür Öğütcen
Editör: Mustafa Çevikdoğan
Kapak Tasarımı: Ezgi Keskinsoy
Dizgi: DBY Ajans
Baskı ve Cilt: Ana Basın Yayın A.Ş.
Matbaa Sertifika No: 81860

Axis Yayınları
e-posta: axis@axisyayinlari.com
Yayınevi Sertifika No: 42925

1. Basım: İstanbul, 2026
ISBN 978-625-93961-6-3

Her şey bir A için...
Alaz'a...

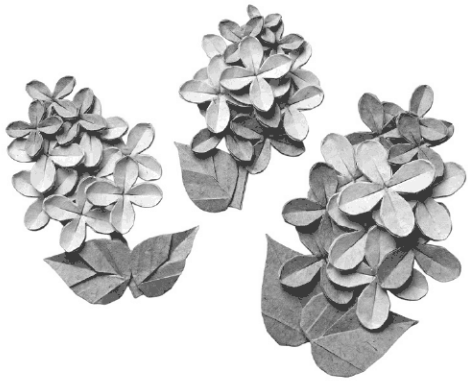

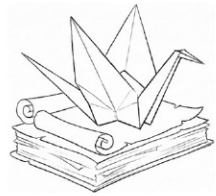

Sabah güneşi gözlerimi alıyor. Çok beyaz, çok parlak. Her şey çok büyük, çok yakın. Devler ülkesindeyim sanki. Yerimden kımıldamadığım halde etraftaki şeylerin kenarları, köşeleri; sırtıma, omuzlarıma, kollarıma batıyor.

Saçlarım ceviz kaplama dolabın tokmağına dolanıyor. Yıllar önce bir eskicide görüp anlık bir hevesle aldığım gümüş telkâri sehpanın köşesi baldırıma bastırıyor. Sokak kapısının soğuk demiri omzuma... Yolun karşısındaki ıhlamur ağacının dalları gözlerime giriyor. Meydandaki otobüs durağının direkleri sırtımı acıtıyor. Arabaların jantları bacaklarıma sürtünüyor. Caddeler, binalar, insanlar, deniz, güneş, rüzgâr... Hepsi... Hepsi, hepsi üstüme geliyor.

Sesler kulaklarımı acıtıyor. Kaynayan su, musluktan düşen damlalar, buzdolabının homurtusu, duvar saatinin tiktakları, parkta oynayan çocukların kahkahaları, komşu konservatuar öğrencisinin kemanından yükselen tiz notalar, gemi düdükleri, araba kornaları.

Vazoda unuttuğum pembe güllerin mayhoş ve berbat kokusu... Sehpanın üzerinde açık bıraktığım kitabın saman sarısı sayfaları, ıhlamur ağacının henüz tomurcuklanan çiçekleri, yeni biçilmiş çimler, biraz önce birilerinin ayakkabısının ucuyla söndürdüğü izmarit... Hepsi birbirine karışıyor. Bir bulantı kabarıyor içimde. Anneannemden kalma fincana koyduğum çayın acılığı. Burun deliklerimden içeri doluyor. Beynimin en derin kıvrımlarına nüfuz ediyor tüm bu kokular.

Her zaman soğumasını beklerim içebilmek için. Bu defa öyle yapmayacağım. Üzerine biraz su ekleyip büyük bir yudum alıyorum leylak desenli porselen fincandan. Boğazım yanıyor. Ne güzel bir duygu bu... Sıcak sıcak akıyor çay mideme doğru. Peşi sıra haplar da bir bir.

Ne kadar sürede etki eder acaba? Çınlama ne zaman geçer? Uğultu kesilir?

Çay. Kıpkızıl. Öyle kızıl ki... Çok güzel. Korkutucu güzellikte.

Pencere açık kalmış. Rüzgâr doluyor odaya. Tüller uçuşuyor.

Her şey yumuşamaya başlıyor.

Hafifliyor.

Silikleşiyor görüntüler, sesler, kokular.

Hepsi, yaşanmış onca şeyden kalan bir ize, tek bir renge dönüşüyor.

Rüya rengine.

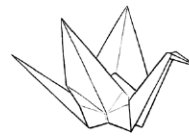

Yapış yapış bir kalabalık. Bırak ilerlemeyi, hareket edemiyorum. Niye bu ince topuklu sandaletleri giydim ki? Her seferinde pişman oluyorum, bir daha giymeyeceğim diyorum, sonra pedikürlü ayaklarımı sergileme aşkıyla kendimi yine bu hain çivilerin üzerinde buluveriyorum. İlk giydiğimde her şey güzel: Ojelerim, parmaklarım, ayaklarım... Saatler geçtikçe Botero'nun kadınlarına dönüşüyorum. Etim boğumlanmaya, ayakkabının bantları şişen ayaklarımı kesmeye, parmaklarım morarmaya ve yamulmaya başlıyor. Gecenin sonunda, kolu bacağı dikişlerinden patlamış, orasından burasından pamuklar fışkırmış ama suratında hâlâ manasız bir gülümseme olan bez bebeklere benziyorum.

Zeminin çim olacağını nasıl düşünemedim! Hava da öyle nemli ki... Az sonra ayaklarım kaymaya başlayacak, duramayıp dünyanın sonuna kadar gideceğim, oradan da uzay boşluğuna... Veya ayakkabının bantları sıkıntıdan canlanacak, boa yılanları gibi kıvrıla kıvrıla dolanıp koparacak

ayaklarımı. Kan kaybından öleceğim bu kalabalığın ortasında. Kimse fark etmeyecek. Son nefesimi vermeden önce, sırf o orada diye, bileklerimin üzerinde yalpalaya yalpalaya mekânın diğer ucuna ulaşmaya çalışacağım. Her adımda, biraz daha toprağa batacağım. Onun yanına vardığımda, çimlerin üstünde yalnızca saçlarım kalacak. Görmeyecek, basacak üstüme. Başımın zeminde yarattığı bombeye takılacak, ayakkabısının ucuyla bu ne diye yoklayacak, sararmış bir tutam çim sanacak. Sohbetine kaldığı yerden devam edecek. Hep yaptığı şekilde, karşısındakini yeryüzündeki tek insanmış gibi ciddiyetle dinlemeyi sürdürecek, arada iki parmağıyla gözlüğünü burnunun üzerinde geriye doğru itecek.

En iyi ihtimalle, acıdan o kadar ağır yürüyebileceğim ki o çoktan gitmiş olacak. Zaten ona hep geç kalıyorum, zamanında varsam bile. Eteğim bacaklarıma dolanıyor, daha kuaförden çıkarken saçlarım pırasa püskülüne dönüyor, ona götürdüğüm ne varsa elimden kayıp düşüyor, dev uyarı levhalarını göremiyorum, cümleleri bitirmeyi unutuyorum...

Dur!
Gitme!
Sevme!
İnanma!

Bir Kızılderili olsaydım adım "Yüksek Topuklu Kifayetsiz Muhteris" olurdu.

Bir anda görüşüm daralmaya başlıyor, gözbebeklerim küçülüyor, başım dönüyor. Etrafıma bakıyorum. Tüm renkler hep mora çalıyor. Yetmişlerden kumlu bir fotoğraf karesindeyiz sanki. Silkeleniyorum kendime gelebilmek için.

Herkesin fönü gayet güzel, ruju silinmemiş hiçbirinin. Topuklu ayakkabılarının üzerinde süzülüyorlar, etekleri çamurlanmıyor, rimelleri akmıyor, fondötenleri yakalarına bulaşmıyor, açılış kokteyli için seçtikleri beyaz cupro elbisenin derin göğüs dekoltesi feministliğe aykırı mı oldu diye kendilerini yalandan yiyip yine de giymiyorlar, hiçbir meseleyi zihinlerinde arapsaçına döndürmüyorlar, yataklarının başucunda, hevesle başlayıp on sekizinci sayfada bıraktıkları kitaplardan oluşan bir yığın yok, güç bela okudukları romanları da birbirine karıştırıp çorba etmiyorlar, alıntı yaptıkları filozofun ismini yanlış telaffuz etmiyorlar, sığamadığı yaşamından kaçmaya çalışırken iyice saplandığı adada kendi nefesinde boğulan karakteri canlandıran aktrisin adını, soyadları aynı diye Ingmar'la karıştırmıyorlar...

Çekimi çoktan iptal edilmiş sahnesinin gelmesini bekleyen ebleh bir figüranım. Ya da yazarının bile unuttuğu bir roman dosyasında sıkışmış, silik bir karakter...

Tanıdık bir şarkı çalmaya başlıyor.
Düşüncelerim karahindiba çiçeği gibi dağılıveriyor.